

[

HELSINKI 1909
SUOMALAISEN KANSAN KIRJAPAINO

Uuden ajan aamunkoitteessa

Kuusi esitelmää
pitäneet

ANNIE BESANT ja PEKKA ERVAST.

Helsingissä 1909.
Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike

Helsinki 1909,
Suomalaisen Kansan Kirjapaino

Esitelmät seuraavat toisiaan siinä järjestyksessä, jossa ne on pidetty. Pekka Ervastian esitelmät pidettiin Helsingissä tammikuun 31 p:nä, helmikuun 7 ja 28 p:nä tänä vuonna. Annie Besantin esitelmät pidettiin Lontoossa heinäkuussa tänä vuonna; suomennos on tehty kirjasta „The Changing World“, joka ilmestyi syksyllä.

Sisällys:

Pekka Ervastian esitelmät:

- I. Tulevaisuuden uskonto.
- II. Tulevaisuuden sivistys.
- III. Tulevaisuuden ihminen.

Annie Besantin esitelmät: ¹⁾

- I. Teosofian asema tulevassa sivistyksessä.
- II. Kuudes alarotu.
- III. Lähin tulevaisuus.

¹⁾ Annie Besantin pitämiä esitelmiä ei ole toistettu tähän tallennokseen, koska keruutyön tarkoitus on koota Pekka Ervastian tuotanto. *Huomautus Pekka Okko.*

Tulevaisuuden uskonto.

Sanotaan usein puoleksi moittien, että aikamme on ylpeä sivistyksestään. Mikäli aikamme on ylpeä, sikäli se tietysti erehtyy, sillä ylpeys ei koskaan ole ikuisesti pysyvää. Mutta kieltämätön tosiasia on, että sivistyksemme on merkillinen ja että aikamme suuresti eroaa muista ajoista. Se ennustaa jotakin tulevaisuuden suhteen, ennustaa sellaista, mitä kukaties ei vielä koskaan ole ollut.

Aikamme sivistys on monessa suhteessa merkillinen. Tahdon huomauttaa kolmesta kohdasta. Kansat ovat nykyaikana lähestyneet toisiaan enemmän kuin konsanaan ennen. Aineellinen sivistys, josta me ylpeilemme, on ollut välikappaleena lähentämässä kansoja toisiinsa. Nyt täällä länsimailla tiedetään, mitä itämailla tapahtuu, mitä siellä ajatellaan, mikä on itämainen sivistys, ja samaten itämailla tiedetään, mikä on länsimainen sivistys. Eri kansat voivat tutustua toistensa elämään ja ottaa toisiltaan oppia. Sellainen kanssakäyminen, jollaista ei ennen ole ollut, on nyt olemassa kansojen välillä, ja se on kiitos tämän aineellisen sivistyksen.

Mutta vielä toisessa suhteessa on tämä aika merkillinen, nimittäin älyllisen sivistyksensä perusteella. Tieteellinen tutkimus on saavuttanut sellaisen varmuuden, täydellisyyden ja tarkkuuden, jollaista ei ennen ole tunnettu ihmiskunnan historiassa, ja vaikka se tutkimus toistaiseksi enimmäkseen on liikkunut fyysisessä ja näkyväisessä maailmassa, niin me kuitenkin huomaamme, kuinka tieteellinen tutkimus alkaa lähestyä näkymätöntäkin maailmaa. Ei kauan kestä, ennenkuin monet asiat, joita ihmiset ovat haaveilleet ja uskoneet, mutta eivät varmasti tietäneet, tulevat tieteellisen tutkimuksen todistamiksi tosiasioiksi.

Ja kolmanneksi aikamme on merkillinen teosofisen liikkeen tähden. Mitä on teosofinen liike? Se on liike, joka näyttää, minkätähden kaikki kansat ovat veljiä, minkätähden kaikki ihmiset kuuluvat yhteen, minkätähden ei ole olemassa muuta kuin yksi ainoa Jumala, yksi ainoa totuus, joka aina ihmiskunnan historiassa on ilmottanut itsensä. Teosofinen liike näyttää, kuinka kaikkien kansojen uskonnot ovat samaa alkuperää. Jos mikään erottaa ihmiset toisistaan, niin se on juuri heidän uskontonsa, maailmankatsomuksensa, se käsitys, mikä heillä on elämästä. Ne, jotka kutsuvat itseään kristityiksi, voivat keskenään ymmärtää toisiaan, mutta vaikea on heidän ymmärtää niitä, jotka kutsuvat itseään muhamettilaisiksi, buddhalaisiksi tai hindulaisiksi, ja vaikea on myös muhamettilaisen ymmärtää kristittyjä ja muiden uskontojen tunnustajia. Mutta teosofinen liike näyttää, kuinka kaikki uskonnot ovat oksia, jotka ovat kasvaneet samasta puusta, ja kuinka kaikissa uskonnoissa on ilmotettu sama ikuinen totuus. Teosofinen liike näyttää tämän ja leviää yhä suuremmalla voimalla kautta maailman. Se näyttää, kuinka kaikki uskonnot itse asiassa ovat yhtä, kuinka ei ole muuta kuin yksi ainoa elämä, yksi uskonnollinen elämä, yksi Jumala, jota ihmiset kaikkina aikoina ovat etsineet, yksi vapahtaja, joka aina pelastaa ihmisen hengen ja sielun, silloin kun ihminen totuutta etsii. Tätä teosofinen liike on kutsuttu maailmalle todistamaan, ja sentähden teosofinen liike on kolmas merkillinen kohta meidän aikamme sivistyksessä.

Jos me sitten kysymme, miksikä aikamme ja sen sivistys tällä tavalla eroaa muista ajoista ja muista sivistyksistä, niin meidän täytyy vastata siihen: siksi että sillä on erityinen tarkoitus, siksi että meidän aikamme on kutsuttu luomaan jotakin uutta, panemaan alkuun aivan erityistä tulevaisuutta. Itse asiassa suuri tulevaisuuden lupaus kätkeytyy näihin kolmeen mainitsemaani seikkaan ja on niissä ja niiden kautta ennustettu. Mikähän on se tulevaisuus?

Kaikki kansat sitä toivovat, jokainen ihminen sitä uneksii. Se tulevaisuus on siinä, että tänne meidän ihmiskuntaamme on ilmestytävä uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika, joka perustaa uuden suuren uskonnon. Teosofinen liike ja koko meidän aikamme sivistys on huutavan ääni korvessa, joka kaihoen kutsuu: „valmistakaa Herralle tietä, sillä pian tulee Herran päivä.“ Katsokaa, kuinka ihmiset taas uskovat, että maailman loppu on tulossa, että aika lähenee loppuaan, kuinka uskonnolliset ihmiset valmistautuvat tätä loppua vastaanottamaan. Tällä kerralla he eivät enää erehdy eivätkä ole ennenkään erehtyneet, mutta maailman loppu ei merkitse sitä, että tämä maailma häviäisi, vaan se merkitsee, että

vanhat poistuvat ja uudet tulevat sijaan, että taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmottava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta. Uusi uskonto on esiintyvä. Kukaties se on syntyvä jo tällä vuosisadalla, kukaties joku meistä vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren ihmeellisen liikkeen, uskonnon, joka käsittää koko maapallon. Sillä siinä suhteessa on meidän aikamme merkillinen, että ei tule enää uusi vapahtaja, joka perustaa uskonnon yhdelle kansalle, joka kansa sitten koettaa sitä levittää, vaan nyt on tuleva vapahtaja, joka perustaa uskonnon koko maapalloa varten, kaikkia kansoja varten, perustaa uskonnon, joka sulkee syliinsä kaikki vanhat uskonnot ja kokoo kaikki kansat siiepsä alle. Sellainen on uusi uskonto oleva.

Uskallammeko me kuvitella mitään mielessämme tästä uudesta uskonnosta, millainen se on oleva? Se on uhkarohkeata, kuinka uskallankaan siitä puhua? Mutta minusta tuntuu kuin voisimme tutkia ajan enteitä ja tutkia, mitä aika sylissä kantaa ja mitä se vielä on synnyttävä. Ja jos uskallan sanoa mitä ajattelen tästä uudesta uskonnosta, niin minusta juuri teosofinen liikkeemme ennustaa ja näyttää, minkälainen on oleva uusi uskonto. Se viittaa sille tien, se valmistaa maaperän, ja me voimme teosofisesta liikkeestä päättää, millainen on oleva tulevaisuuden uskonto.

Jos tahdomme luoda siitä itsellemme kuvan, täytyy meidän katsella sitä uskonnon kolmelta luonnolliselta olemuspuolelta: millainen on oleva sen ulkonainen maailmankatsomus, sen opinkappaleet, millainen sen siveysoppi ja millainen sen jumalanpalvelus.

Jos ensiksi tarkastamme, minkälainen on oleva uuden uskonnon jumaluusoppi, niin meidän täytyy sanoa, että samalla tavalla kuin kaikkien muiden uskontojen tulee myöskin tulevaisuuden uskonnon jumaluusopin olla ytimeltään tuo salainen oppi, että ihminen voi päästä Jumalan tuntoon, totuuden tietoon, että ihminen on olemassa sitä varten, että hän lopuksi sulkisi syliinsä Jumalan. Tämä on oleva uuden uskonnon aatteellinen, henkinen, salainen sisällys, niinkuin se on ollut kaikkien muidenkin uskontojen, koska se on ikuinen totuus. Mutta samalla tavalla kuin kaikilla muilla uskonnoilla on ollut erityinen jumaluusoppinsa ja maailmankatsomuksensa, samalla tavalla uudella uskonnolla tulee olemaan oma erityinen teologiansa ja filosofiansa. Ja minkälainen se tulee olemaan? Sellainen, jota nyt n. k. teosofit tutkivat ja tunnustavat. Ei mikään uusi ilmotus, joka sanoisi: „kas näin, uskokaa, niin autuaiksi tullette“, vaan sellainen ilmotus, joka suorastaan perustuu ja viittaa semmoisiin tosiasioihin, jotka ennen pitkää tulevat olemaan useimpien ihmisten tiedossa. Mitä tosiasioita tarkoitan? Ensiksi, että ihminen ei ole tämä ruumis, ei fyysillinen, vaan henkinen olento, ja toiseksi, että hän syntyy monta kertaa maailmaan. Jos me vielä odotamme jonkun aikaa, niin minä olen varma siitä, että n. k. tieteellinen tutkimus todistaa tavalla tai toisella, että ihminen on henkinen olento, joka ainoastaan käyttää fyysillistä ruumista välikappaleena, ja käyttää monta kertaa, sen avulla kokeakseen, viisastuakseen, kehittyäkseen, että ihminen siis ruumistuu monta kertaa maan päälle. Olen varma siitä, että jälleensyntymisen suuri tosiasia tulee todistetuksi, ennenkuin montakaan vuosikymmentä on vierinyt. Monet ihmiset tietävät, että se on tosiasia, koska muistavat ennen olleensa maan päällä, mutta tarkoitan, että tieteellinen tutkimus, joka silloin on muodostunut yliaistilliseksi tutkimukseksi, on löytävä ulkonaisia todistuksia siitä. Tämä jälleensyntymisen oppi on oleva yhtenä kulmakivenä uudessa uskonnossa. Uusi opettaja vain viittaa siihen samoin kuin tuohon toiseen tosiasiaan, että tätä maailmankaikkeutta, johon ihmisen elämäkin sisältyy, hallitsee karman laki, oikeuden laki. Tuleva opettaja vain viittaa näihin asioihin ja odottaa, että ne ovat tunnustettuja, ja teosofisen liikkeen tarkoitus on levittää niistä tietoa, niin että kaikki ihmiset, jos mahdollista, oppivat niitä ymmärtämään. Kun sitten tieteellinen tutkimus ne todistaa, eivät ne enää tunnu ylläluonnollisilta vaan aivan luonnollisilta.

Lisäksi odottaa tuleva ihmiskunnan opettaja, että sivistysmaissa yleisesti ymmärretään, että uskonnot ovat sisaruksia, ja että kaikki puhuvat ja todistavat samasta Jumalasta, samasta totuudesta. Silloin eivät uskovaiset yhdessä uskontokunnassa epäile, halveksi, vihaa eivätkä vastusta toisen uskonnon edustajia vaan tunnustavat heidät veljikkeeseen. Minun ymmärtääkseni on kylliksi, jos me näemme nämä puolet tulevaisuuden uskonnossa, jos me näemme, että se älyllisessä maailmankatsomuksessaan tulee perustumaan juuri näihin totuuksiin, jälleensyntymiseen, karmaan ja ihmisten veljeyteen.

Sitten voimme siirtyä tulevaisuuden uskonnon siveysoppiin. Millainen on se oleva? Esoterisesti, sisäisesti se tietysti on oleva se ikuinen siveysoppi, joka puhuu salaisesta tiestä, siitä täydellisyyteen vievästä tiestä, jota on vaikea kulkea, mutta jota pitkin ihminen voi pyrkiä. Se on kaikkien uskontojen ikuinen elämänoppi, mutta se ei ole ollut minkään eksoterisena, ulkonaisena siveysoppina eikä se voi olla uudenkaan uskonnon yleisenä moraalina. Jokainen uskonto on luonut sivistyksen, omintakeisen sivistyksensä. Kristillinen sivistys eroaa buddhalaisesta ja muhamettalaisesta eikä se perustu tuon sisäisen, salaisen totuuden pohjalle, sillä sen perustukselle ei ihmiskunta vielä voi rakentaa mitään sivistystä, vaan se perustuu siihen ulkonaiseen siveysoppiin, joka on henkisenä voimana tullut niihin ihmisiin, jotka vastaanottivat kristinuskon ilmotuksen. Ja kun kysymme, minkälainen on oleva uuden uskonnon siveysoppi, niin me juuri tarkotamme sitä elämää, sitä hyvän ja pahan käsitettä, mikä aivan vaistomaisesti hiipii kaikkien uuden uskonnon tunnustajien sieluun ja aivan kuin luonnon pakosta päivän selvänä asiana ilmestyy heidän sydämeensä. Mikä on oleva tämä uusi siveysoppi?

Tahtoisin silloin sanoa, että siinä siveysvaatimuksessa, joka on luova leimansa uuteen sivistykseen, voimme nähdä neljä silmiinpistävää piirrettä. Ensimmäinen muistuttaa sitä, jota nyt kutsumme uskoksi, luottamukseksi, nöyryydeksi. Jokaisessa uskonnossa ihmiseltä vaaditaan jotakin uskoa; mitähän uskoa häneltä odotetaan tässä uudessa uskonnossa? Sitä uskoa ja luottamusta, että on olemassa olentoja, jotka enemmän tietävät kuin kyseessä oleva uskoja tietää, että on olentoja, jotka ovat enemmän löytäneet, syvemmälle tunkeutuneet Jumalan salaisuuksiin, ja että hän joskus, kun aikansa tulee, pääsee siihen samaan tietoon. Tämä usko ei ole sama kuin tyhjä kieltäminen, ettei muka ole mitään tietoa olemassa, ei viisautta, ei täydellisiä ihmisiä, ei Jumalaa, ei sitä eikä tätä — kieltäminen, joka itse asiassa on sama kuin väite: „me olemme kaikkein viisaimpia, me olemme kaiken ymmärtäneet“ — ei mitään tällaista tyhjää ylpeyttä, vaan iloinen luottamus, että me tavalliset ihmiset olemme tiedossa veljiä, mutta että meidän keskellämme on niitä, jotka enemmän tietävät kuin me. Ja jos me tämän yhteydessä kysymme, mikä on oleva uuden uskonnon nimi, miten sen tunnustajat tulevat itseään kutsumaan, niin jos minä saisin antaa sille nimen, sanoisin, että se tulee olemaan *ihmisyyden uskonto*. Ne „seurakuntalaiset“, jotka siihen kuuluvat, kutsuvat itseään ihmisiksi, ihmisyyden tunnustajiksi. Jokaiselta, joka siihen otetaan, kysytään: oletko ihminen? ei: oletko kristitty, juutalainen, muhamettilainen, buddhalainen? vaan: oletko ihminen? tiedätkö mitä on ihminen?

Toinen siveellinen ominaisuus, jota kysytään uuden uskonnon seuraajilta ja joka ehdottomasti on jokaisen uskovaisen tunnusmerkki, on suvaitsevaisuus. Mitä on suvaitsevaisuus? Ei se ole ainoastaan älyllinen ominaisuus, ei ainoastaan tunnustus, että oma tieto on vähäinen ja että toinen voi tietää enemmän, että itse on voinut erehtyä ja toinen olla oikeassa, ettei saa eikä saata väkivallalla pakottaa toista uskomaan niinkuin itse uskoo. Suvaitsevaisuus ei ole ainoastaan tätä, vaikka se on myös sitä ja vaikka meikäläisistä sitä vielä paljon puuttuu, mutta suvaitsevaisuus on ennen kaikkea syvä käsitys siitä, että pahan olemassaolo on Jumalasta, että pahan olemassaolo on välttämätön, että meidän on se voitettava. Ja millä tavalla se on voitettava? Yksinomaan rakkaudella, sillä pahaa ei voiteta väkivallalla. Silloin vasta tulemme todella suvaitsevaisiksi, kun ymmärrämme, että meidän ei ole vastustettava pahaa vaan voitettava, että meidän on voitettava paha ihminen, ei vastustettava häntä. Meidän täytyy voittaa hänet rakkaudella. Saman periaatteen mukaan meidän ei tule vastustaa pahoja haluja ja himoja omassa itsessämme, vaan meidän tulee ne voittaa. Ei saa ihmiselle tulla kysymykseenkään mitään taistelua. Hän ei saa taistella vaan ainoastaan voittaa. Ihmisen täytyy voittaa itsensä. Ja kun ihminen on voittanut pahan omassa sisässään, silloin hän sen voittaa muissa. Silloin hän rakastaa sitä pahaa muissa, sillä ihminen voi voittaa ainoastaan sen, jota hän rakastaa. Jos ihminen rakastaa eläintä sisässään, silloin hän sen voittaa, mutta jos hän sitä vihaa, niin hän alituisesti saa taistella ja langeta. Tämän ymmärtää se, joka tietää mitä rakkaus on, sillä rakastaa pahaa on aivan toista kuin olla pahan orja.

En tiedä, osaanko näin lyhyesti tuoda esille, mitä tarkotan, mutta yksi suurimpia salaisuuksia sekä yksilön että kansojen elämässä on juuri tämä, että vasta silloin kun opitaan rakastamaan pahaa, tuota mustaa, pimeätä puolta Jumalan luonnossa, vasta silloin se voitetaan.

Kolmas puoli tämän uuden uskonnon merkillisessä siveysopissa on minun ymmärtääkseni se, että jokainen ken tahtoo kutsua itseään ihmiseksi, hän olkoon omintakeinen olento, hän olkoon rehellinen itselleen ja samalla rehellinen muille, hän olkoon omintakeinen, vapaa ja pelkäämätön. Eläen uuden maailmankatsomuksen valossa hänen ei tarvitse pelätä mitään, koska ei ole sitä Jumalaa maailmankaikkeudessa, joka tahtois vastustaa, tappaa tai hävittää ihmistä, kun tämä tahtoo totuutta, tahtoo olla rehellinen oman itsensä edessä.

Ensimmäinen askel, kun tahtoo tulla tosi ihmiseksi, on se, että tulee itsenäiseksi, omintakeiseksi, vapaaksi, ei tyhmissä ylpeydessä eikä ylpeässä tyhmyydessä vaan vapaaksi vilpittömässä rehellisyydessä. Ihminen sanokoon Jumalalle, Elämälle: „tässä minä olen ja sinua minä tahdon, totuutta tahdon, elämän salaisuutta ja kaikkea hyvää, ja tällaisena minut ota, käytä minua tällaisena! Sanotko sinä, että minussa on sitä tai tuota pahaa? Et sano, ellen minä itse sano, sillä katso, sinä elämä olet hyvyyttä, totuutta, rakkautta. Kaikki me olemme sinun synnyttämiä lapsiasi, elämä. Sinä rakastat meitä kaikkia, sinä tiedät, että kaikki on hyvää tällä hetkellä ja ikuisesti. Sinä tiedät, että meidän täytyy olla sitä mitä olemme ja siitä kohdasta kulkea eteenpäin sinua kohti, Jumalaa kohti.“

Kuinka paljon näemmekään näissä vanhoissa uskonnoissa ihmisiä, jotka koettavat itseään suoristaa eli itseään vääristää, ymmärtäen Jumalan tahdon, elämän läksyn siten, että koettavat itsessään tukahuttaa mitä on heissä hyvää, jaloa, kaunista, inhimillistä. He luulevat, että se on „Jumalalle otollista“, että he siten paremmin kelpaavat jollekin yhtä kummalliselle kuin olemattomalle olennolle, jos he itsessään tukahuttavat sen, minkä tuntevat paraimmaksi.

Mutta elämän tahto on: „olkaa ennen kaikkea sitä, mitä olette sisimmässä itsessänne, sitten voitte oppia minua tuntemaan. Sillä kuinka voisitte minua tuntea, jos turmelette sen, minkä avulla oppisitte minua tuntemaan?“ Ottakoon ihminen kiitollisuudella vastaan mitä elämä kulloinkin on hänelle antanut, ja avatkoon silmänsä näkemään, mitä elämä on, kuinka rikas, kuinka ihmeellinen, kuinka pyhä ja suuri on elämä, kuinka kaikki yhdessä muodostaa ihanan sopusoinnun! Älköön turmelko sitä mikä itsessään on hyvää, vaan antakoon sen kasvaa. Ottakoon selvää siitä, mitä totisesti sisässään on, ja huomatkoon, että siitä kohdasta lähtee henkisen kehityksen tie. Olkoon ihminen oma itsensä!

Ja sitten on neljäs puoli tässä uudessa siveysopissa, neljäs ihana puoli, jota niin vähän vielä on ymmärretty inhimillisessä siveysopissa, neljäs puoli, joka on ikäänkuin järjestävä uuden uskonnon ja nostava ihmiset heidän alhaisesta tilastaan uuteen iloon, uuteen suuruuteen ja kirikkauteen. Ja mikä on se neljäs puoli? Se on rakkaus.

Uusi uskonto on jokaiselta tunnustajaltaan kysyvä: rakastatko? osaatko rakastaa? ja vielä lähemmin: ketä rakastat? Ihmisen tulee näet oppia rakastamaan. Ja kuinka hän voisi oppia rakastamaan, rakastamaan niinkuin Mestari rakastaa, niinkuin täydellinen ihminen rakastaa, ellei hän olisi alkanut siitä, että hän rakastaa jotakuta toista ihmistä tai joitakuita ihmisiä? Hänen sydämensä kasvaa vähitellen. Mutta kun nyt tulevaisuuden uskonnoissa kysytään: rakastatko? osaatko rakastaa? niin mitä merkitsee rakastaminen, mitä merkitsee rakastaa toista ihmistä? Se merkitsee: *tahdon toista onnelliseksi*. Rakkaus on tahto tehdä onnelliseksi. Jos rakkautta ymmärretään tällä tavalla, jos ymmärretään, että se on tahto tehdä toista ja toisia onnellisiksi, silloin on rakkaus pyhä. Ei ihmisen tule rakastaa niin kuin eläimet rakastavat, käyttäen sanaa rakkaus väärässä merkityksessä peittääkseen itsekkäisyyttään, ei hänen tule rakastaa siten, että tahtoo nautintoa tai tyydytystä itselleen, vaan siten, että tahtoo tehdä toisen onnelliseksi. Ja Mestarin rakkaus on se, että tahtoo elää ihmiskunnan onnen puolesta.

Sentähden tässä suuressa ihmiskunnan uskonnoissa, tulevaisuuden uskonnoissa kysytään ihmiseltä: osaatko rakastaa? Siinä opetetaan häntä rakastamaan, opetetaan, että henkinen kehitys alkaa siitä, että oppii rakastamaan, että tulee ihmiseksi. Vielä emme ole täydellisesti ihmisiä, vielä meissä on eläintä. Useimmissa ihmisissä on vielä eläintä ja ensimmäinen askel ylöspäin on sentähden, että tulisimme ihmisiksi. Ja vaikka

minä olen vain epätäydellisesti osannut kuvata mitä ihmisellä käsitan, olen varma siitä ja uskon siihen, että kun se suuri opettaja tulee, niin hän Jumalan täyttämänä näyttää meille, mitä ihminen on.

Sillä katsokaa: eksoterisesti, ulkonaisesti uskonnot ainoastaan näyttävät meille syvemmin ja yhä syvemmin mitä ihminen on. Ja sentähden on tulevaisuudenkin uskonto siveysopissaan selvemmin kuin mitä ennen on tapahtunut, näyttävä meille, minkälainen on ihminen. Taas ihmiset saavat nähdä ja ymmärtää aivan kuin uudella tavalla, mitä ihminen on, ja kun he sen sanoman kuulevat ja sen ihanteen suuruus heidät täyttää, niin he alkavat toteuttaa sitä elämässään.

Kolmanneksi siirrymme nyt uuden uskonnon jumalanpalvelukseen. Minkälainen se tulee olemaan? Sitä en uskalla sanoa, mutta minusta tuntuu niinkuin uusi opettaja tulisi käyttämään hyväkseen mitä jumalanpalveluksessa ennen on ollut. Tässä uudessa uskonnossa tulee siis jumalanpalvelus olemaan, niinkuin se kaikissa uskonnoissa on ollut, auringonvalon palvelusta, niinkuin tänä päivänä palvellaan aurinkoa, Kristusta, Logosta, meidän aurinkokuntamme Jumalaa, josta kaikki elämä lähtee meille. Ehkei sitä kutsuta auringonpalvelukseksi — eihän sitä kaikissa muissakaan uskonnoissa sillä nimellä mainita, — mutta juuri sen merkillisen olennon eteen kumarretaan, sitä palvellaan, joka meille on elämän antanut, joka maailmalle on antanut oman elämänsä, joka on se Karitsa, joka maailman alusta on tapettu, jonka elämänveri vuotaa koko hänen maailmassaan, joka on antanut itsensä muitten vuoksi. Hän rakastaa, hän on rakkauden korkein symboli, sen korkein toteutus. Hänen edessään kaikki voivat kumartua, hänen kaltaisikseen kaikki voivat tulla, niinkuin yksi Mestari on sanonut: olkaa täydelliset niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen. Meidän Isämme taivaissa on yleisessä merkityksessään meidän Logoksemme, meidän aurinkokuntamme Jumala, se ihana olento, joka on antanut itsensä meidän puolestamme, jonka ulkonainen symboli tässä fyysisessä maailmassa on aurinko, joka ei mitään pyydä, joka antaa valon, elämän voiman ja lämmön itsestään, heijastaen sen koko aurinkokuntaansa, joka syleilee kaikkia niitä kiertotähtiä, jotka tanssivat Hänen ympärillään suloisessa rakkauden meressä, Hän jonka onni on se, että hän rakastaa ja että hän myös saa kaikilta vastarakkautta.

Sellainen on meidän „aurinkomme“. Hänessä me elämme, liikomme ja olemme. Kaiken me olemme saaneet Häneltä, ja sentähden Häntä palvella, Hänen edessään kumartua on suurta.

Häntä on aina palveltu. Jos on palveltu tulta tai muita auringon vertauskuvia ulkonaisesti, niin ketä muuta on palveltu kuin sitä Jumalaa, Logosta, aurinkokunnan Kristusta, karitsaa, joka on elämänsä meille antanut?

Sellainen on oleva minun käsittääkseni tulevaisuuden uskonto. Olen tässä lyhyin piirtein koettanut sitä esittää ja kuvata sen kolmea puolta. Tahtoisin sanoa, että se perussävel, joka on käyvä tämän uuden uskonnon läpi, on oleva ilo, onni, vapaus, se on oleva ilon uskonto, ihmisyyden uskonto, siten että ihminen kaiken voittaa. Ihminen voittaa kaiken, kun hän voittaa itsensä, kun hän rakastaa, kun hän on iloinen. Ilo ja autuus on olemassaolon perussävel. Jokainen ihminen, joka on kuuluva ihmisyyden uskontoon, jokainen ihminen, joka on ottava vastaan ilon sanoman, voiton sanoman uudelta suurelta opettajalta, jonka tietä me valmistamme, hän on tuntenut visertävän laululinnun rinnassaan.

Tulevaisuuden sivistys.

Viime kerralla puhuin tulevaisuuden uskonnosta. Tänään on aikomukseni puhua tulevaisuuden ihmiskunnasta. Enkä nyt ajattele kovin kaukaista tulevaisuutta, en ajattele sitä lopullista ihmiskuntaa, jolloin suurin osa ihmisistä on saavuttanut „täydellisyyden“, vaan ajattelen paljon lähempää ihmiskunnan tulevaisuutta, jonka tuleminen kyllä voi kestää satoja ja tuhansia vuosia mutta joka kumminkin on verrattain

läheinen ajanjakso ihmiskunnan mahdottoman pitkässä kehityksessä. Sitä tulevaisuutta, josta tahtoisin puhua, kutsumme teosofisessa kirjallisuudessa kuudennen juurirodun ihmiskunnaksi. Ja koska tämä on yhteydessä rotujen kysymyksen kanssa, tahtoisin parilla sanalla valaista sitä asiaa.

Kuten tietänette — ainakin ne, jotka ovat lukeneet teosofista kirjallisuutta — kuuluu nykyinen ihmiskuntamme viidenteen juurirotuun. Tosiasia on, että tämä viides juurirotu ei ole yksin asunsa maan päällä nykyään, päinvastoin suurin osa ihmiskuntaa kuuluu teknillisesti katsoen neljanteen juurirotuun, mutta kuitenkin on ihmiskunnan sivistys yleensä ja ainakin kehittyneissä kansoissa saanut sen leiman, joka on viidennellä juurirodulla. Ja koska viides juurirotu on vallitsemassa maan päällä, niin sanomme, että nyt elämme viidennessä rodussa.

Neljäs rotu oli se, joka asui Atlantis mantereella ja kolmas se, joka asusti Lemuriassa. Niistä puhutaan m. m. „Enkelein lankeemus“ nimisessä kirjassa. Atlantiksella ihmiset elivät miljoonia vuosia. Samaten sanotaan salatieteellisesti, että viides rotu on ollut olemassa miljonan vuotta ja vielä tulee kauan kestäämään, ennenkuin se häviää. Mutta rodut eivät synnykään siten, että toinen häviäisi, kun toinen alkaa, vaan kauan ennenkuin vanha rotu on elänyt loppuun, perustetaan uusi rotu. Niinpä viides rotu syntyi silloin kun neljäs vielä oli täydessä kukoistuksessaan. Se syntyi siten, että muutamat ihmisperheet valittiin neljännen juurirodun viidennestä alarodusta — jokainen juurirotu on jaettu seitsemään alarotuun — ja tästä pienestä alusta kehittyi aikaa myöten koko rotu. Samaten tulee kuudennen juurirodun alku tapahtumaan jo aikoja ennen kuin maapallo kokonaisuudessaan on jättänyt viidennen juurirodun.

Itse asiassa on salatieteellinen tosiseikka, että kuudetta juurirotua on jo alettu valmistamaan. Nyt eivät viidennen juurirodun kaikki alarodutkaan ole ilmestyneet vaan ainoastaan viisi. Viides alarotu on n. k. teutonilainen, johon kuuluvat germaanilaiset y. m. kansoja, mutta kuudes alarotu on tätä nykyä muodostumassa Pohjois-Amerikassa. Amerikka on myös oleva kuudennen juurirodun synnyinmaa, mutta kun se kerran vallottaa maailman — ja siihen voi vielä kuluu satojatuhansia vuosia — tapahtuu se uudella mantereella, sillä kukin uusi rotu saa asuinsijakseen uuden mantereen, vanhojen mantereiden osaksi hävitessä.

Nyt me elämme sellaisessa ajassa, että samalla kun on alettu valmistaa kuudetta alarotua, on myös alettu valmistaa kuudetta juurirotua. Ja koska aina tällaiset suuret tapaukset ihmiskunnan historiassa eivät tapahdu sattumasta, eivät sokeiden voimien kautta, vaan koska niiden takana on johdonmukainen järki ja suuret korkeat olennot, niin on tällä hetkellä olemassa se suuri johtaja, se ihminen, se Manu, joka on tuleva kuudennen juurirodun kantaisäksi, suojelusenkeliksi ja johtajaksi. Tämä suuri olento, tämä Mestarien Mestari on sama, joka myös on teosofisen liikkeen takana toisten Mestarien kanssa. Sillä teosofisella liikkeellä on ihmeellinen tehtävä tässä kuudennen juurirodun synty- ja synnyttämishistoriassa. Itse asiassa teosofinen liike valmistaa maaperää sille uudelle uskonnolle ja sivistykselle, joka on näkevä päivänvalon kuudennessa alarodussa. Pohjois-Amerikassa tulee — emme tiedä kuinka pitkän tai kuinka lyhyen ajan perästä — esiintymään suuri Opettaja, joka perustaa uuden maailmanuskonnon. Se uskonto muodostuu kuudennen alarodun uskonnoksi ja siinä ja sen avulla kasvatetaan ihmisieluja sopiviksi jäseniksi uuteen juurirotuun. Asia on näet se, että juurirodut ovat erityisessä suhteessa ihmiskunnan henkiseen historiaan, niin että ihmisielut ovat tilaisuudessa eri tavalla kehittymään eri juuriroduissa, sillä kukin rotu antaa ihmiselle uuden aistin ja kehittää häntä uudella tavalla sisäisesti.

Viides juurirotu on erityisesti ihmisessä kehittänyt mentaalisia ominaisuuksia, ymmärryksen ja järjen voimia. Atlantiksella ihmiset elivät enemmän tunteissaan. Ymmärrystä ei ollut niin paljon, mutta tunteet olivat voimakkaat, niin että kun käännyimme takaisin ja ajattelemme heidän aikojaan, tuntuvat ne runollisilta, sillä ihmiset eivät silloin olleet itsekkään pikkumaisia. He eivät punninneet alemman ymmärryksen avulla, mikä oli eduksi, mikä ei. He olivat enemmän eläimellisiä, mutta myös enemmän inhimillisiä, sillä he seurasivat ja noudattivat tunteitaan ja heidän tunteensa olivat suuret ja mahtavat, joskaan eivät aina jalostuneita ja hienostuneita vaan enemmän intohimon tapaisia. Mutta ne antoivat ihmiselle suuruuden leiman, hän oli rehellinen, hän meni pahaan, jos tunteet veivät hänet siihen.

Vielä tänä päivänä runoilijat ihailevat valtaavia tunteita, sillä ihminen silloin elää voimakkaammin, inhimillisemmin, kuin jos hän elää alemmassa persoonallisessa ymmärryksessä, joka tekee hänestä itsekkään ja useimmiten inhottavan olennon.

Tässä viidennessä juurirodussa ihmiset panevat arvoa järjelle, ymmärryksen kehitykselle. Ei mikään ole meille niin vastenmielistä kuin tyhmän nimi. Me loukkaannumme, jos sanotaan meitä tyhmiksi, mutta jos sanotaan, että olemme kylmiä, tunteettomia, niin ylpeilemme siitä. Vaistomaisesti me tunnemme, että tehtävämme on kehittää tässä juurirodussa intelligenssiä, älyä.

Kussakin juurirodussa kehitetään yhtä aistia. Neljännessä rodussa kehitettiin maun aistia. Tässä rodussa kehitetään hajuaistia, mutta samalla myös erästä aistia, joka juuri vastaa loogillista ajatusta, silmää. Me olemme koettaneet kehittää silmiämme niin tarkoiksi kuin mahdollista, että havaitsisimme selvästi, minkälainen ulkonainen maailma on. Juuri ymmärryksen ja fyysisen kehityksen takia olemmekin me nykyiset ihmiset kadottaneet sen aistin, mikä oli Atlantiksen ihmiskunnalla, nim. astralisen selvänäköisyyden. Silloin nähtiin yleisemmin kuin nyt astralisia asioita ja tunnettiin astralimaailman vaikutuksia, nähtiin auroja ja vainajia, mutta kaikki nähty oli hämäräpiirteistä, utuista ja sumuista. Sitävastoin nyt, kun loogillinen ajatuskyky on kehittänyt silmän näkötaitoa, erotetaan selvästi kappaleitten piirteet eikä erehdytä niiden ulkomuodosta, vaikkakin se on tehnyt ihmisen enemmän materialistimieliseksi. Jokaisella ihmisellä on tässä rodussa luontainen taipumus olemaan materialistinen ja kehittämään ymmärrystä muun kustannuksella. Tästä on kuitenkin ollut se hyvä, että ihmistä on vaikeampi pettää, koska hän luottaa aistimiinsa, silmänsä. Sentähden on itsekkään ymmärryksen kehittäminen vienyt ihmistä eteenpäin.

Mikä nyt on se aisti ja se sisäinen puoli ihmisessä, joka erityisesti tulee kehittymään kuudennessa juurirodussa? Puhuaksemme ensin siitä sisällisestä kyvystä, joka silloin on kehittyvä, on se oleva n. k. Buddhi-prinsiippi, toisin sanoen veljesrakkaus ja totuudennäkemys eli intuitsioni. Tämä kyky on itse asiassa korkeampi loogillista ajattelua. Se ei ole sitä alempi niinkuin tunteet, jotka voivat olla älyttömiä, vaan se on totuuden sisäistä näkemystä, myötätuntoa, tietämistä. Se ihminen, jossa tämä kuudes prinssiippi on kehittymäisillään, muuttuu sellaiseksi olennoiksi, joka voi kaikkia ihmisiä ymmärtää, kaikkia tunteita ja ajatuksia ymmärtää ja samalla nähdä, mitä niissä on hyvää, mitä pahaa, mitä niissä on sellaista, joka voi auttaa eteenpäin ihmistä, mikä taas vetää häntä taaksepäin. Tällainen ihminen tietää myös mitä toinen ajattelee. Se ei ole ulkonaista aistimusta vaan sisäistä tietämistä; eikä se koske ohimeneviä ajatusmuotoja niin paljon kuin sieluelämän pohjasäveliä, ihmisen persoonallista ja korkeampaa minää.

Ajatelkaamme, kuinka paljon lähemmäksi me olemme tulleet toisiimme, kun osaamme esittää ajatuksiamme ja tunteitamme! Ennen saatoimme ainoastaan näyttää tunteitamme. Niitä oli silloin vaikeampi ilmaista, varsinkin sellaisia tunteita, jotka olivat korkeampia. Kuinka onnellista tulee kuudennessa juurirodussa olemaan, kun emme tarvitse edes tätä loogillista ajatuskykyä, vaan kun heti sisäisesti näemme mitä ihminen ajattelee. Me emme sitä ulkonaisesti näe, vaan pikemmin tunnemme sen sisäisesti, me aivan kuin katselemme hänen kehitystään sisäisen tunnon avulla. Tämä kyky ei ole sellainen, josta minä puhuisin haaveillen ja josta ei kellekään olisi mitään tietoa, vaan se on sellainen kyky, joka jo nyt on kehittymässä sangen monessa ihmisessä, nim. kaikissa niissä, joissa tosi veljesrakkaus on herännyt.

Jos taas kysymme, mikä on se uusi aisti, joka tulee kehittymään kuudennessa juurirodussa, vastaamme, että se on n. k. astralinen selvänäköisyys. Se on sangen erilainen aisti kuin edelliset viisi. Astralinen selvänäköisyys ei ainoastaan avaa meille uusia puolia näkyväisestä fyysisestä maailmasta, niinkuin jokainen edellisistä viidestä aistimesta, vaan se avaa meille vielä, kun se kehittyy täydelliseksi, aivan uuden maailman, astralitason. Kuudennen juurirodun ihmisessä tulee olemaan kehittyneenä astralinen aisti ja se merkitsee, että hän näkee sellaista, mitä ainoastaan harvat ihmiset nykyään näkevät. Hän näkee maailman, johon jokainen ihminen tulee kuoltuaan, hän näkee ulkonaisesti ihmisten auroja, toisten ihmisten astraliruumiita, hän näkee, mitä toinen ajattelee ja tuntee, mikäli se kuvastuu tämän aurassa. Hänellä on siis keino tämän

astralisen aistin avulla tieteellisesti itselleen todistaa se, minkä hän sisässään samalla tuntee tuon Buddhi-kyvyn välityksellä. Hän tuntee sisässään mitä toinen ajattelee, ja samalla hän saattaa ulkonaisesti tutkia sitä katselemalla toisen auras. Tietysti eivät kaikki ihmiset tule yhtäaikaan olemaan yhtä kehittyneitä tämän aistin suhteen, päinvastoin ihmiset kulkevat toistensa jälessä, toiset kehittävät enemmän tätä aistia, toiset vähemmän. Toiset pääsevät pikemmin tämän aistin täyteen kehitykseen, toiset hitaammin, niinkuin itse asiassa meidän täytyy tunnustaa, että on laita muidenkin aistien. Olen varma siitä, että voimme tunnustaa, että hajuasti on eri tavalla kehittynyt eri ihmisillä. Näköaisti on myös ollut erityisen kehittynyt muutamissa ihmisissä, toisissa vähemmän. Juuri ne, jotka ovat ruvenneet luonnontutkijoiksi ja tiedemiehiksi, ovat oppineet näkemään ja havaitsemaan paljon enemmän kuin ne, jotka eivät ole uteliaina ja tiedonhaluisina ryhtyneet tutkimaan fyysisen luonnon ilmiöitä. Sellainen silmä, joka ei ole harjaantunut näkemään, näkee paljon vähemmän kuin se, joka on harjaantunut. Ja ne tiedemiehet, jotka ovat vieneet ihmiskuntaa eteenpäin loogillisessa ajatuskyvyssä, ovat myös kehittäneet näköä ja keksineet erityisiä laseja, joiden avulla vielä tarkemmin voi nähdä. Tavallinen koulupoika voi nykyään nähdä enemmän kuin muutamia vuosikymmeniä sitten täysikasvanut. Kun kuudennessa juurirodussa ihmiset kehittyvät astralisessa näössään, tulevat muutamit tiedemiehet kehittämään ja tarkistamaan sitä erityisellä tavalla. He silloin vievät kehitystä eteenpäin, muut kulkevat jälessä. En tämän astralisenkaan kyvyn suhteen puhu umpimähkään. Paitsi että se muutamissa yksilöissä nyt jo on hyvissä vireissä, on paljon ihmisiä, joilla on n. k. psyykkisiä voimia, jotka ovat herkkätuntoisia, selvänäköisiä, mediumistisia; tämä on asian laita varsinkin Pohjois-Amerikassa, jossa on syntymäisillään kuudes alarotu. Kuudennen alarodun erityisenä tunnusmerkkinä tulee nähtävästi olemaan mediumismi.

Jos nyt tahtoisimme vähän kuvailla itsellemme, minkälaiset olot tulevat olemaan tässä uudessa sivistyksessä, niin minä luulen, että jokainen meistä voi tästä asiasta luoda itselleen kuvan sen nojalla, mitä hän on kuullut ihmisen tulevasta sielun ja ruumiin kyvyistä. Kuitenkin uskon huvia lähtevän siitäkin, jos yhdessä tässä luomme hätäisen silmäyksen tulevan ihmiskunnan elämään, sen uskontoon ja tieteeseen, taiteeseen ja yhteiskuntaoloihin.

Tuleeko silloin olemaan minkäänlaista uskoa, opinkappaleiden sokeaa tunnustamista? Ei ollenkaan, vaan uskonto tulee viittaamaan tosiseikkoihin, jotka ovat kaikkein ihmisten tiedossa. Sellainen tosiseikka on esim. se, että ihminen on olemassa kuoleman jälkeen. Silloin ei voi tulla kysymyksenäkään materialistinen kieltäminen, koska jokainen saattaa nähdä, että vainajat ovat olemassa, että ne ovat lähellämme, vaikka puettuina toisenlaisiin ruumiisiin. Ei liioin tarvitse todistaa, että maailmankaikkeus on järkevästi kokoonpantu, että koko tämä systeemi on koulu, jossa ihmissielu elää ja oppii; se on itsestään selvä, kun ihminen huomaa, että tuo suuri salaisuus, kuolema, on vain portti toiseen elämään. Elämä tulee toisenlaiseksi hänelle kuin mitä se on tämän viidennen juurirodun ihmiselle, joka ei tiedä sitä tai tätä kuolemasta ja sen takaisista. Perustuen jokapäiväisiin astralisiin kokemuksiin uskonto silloin tulee viittaamaan korkeampiin ja merkillisempiin asioihin. Se tulee opettamaan, millä tavalla ihminen astralisessa maailmassa pääsee yhteyteen suurten ja pyhien olentojen kanssa, Jumalien ja Mestarien kanssa, jotka saattavat viedä häntä eteenpäin näkymättömän maailman tuntemisessa. Uskonossa tullaan myös viittaamaan siihen selvään tosiasiaan, että on olemassa Jumala, suuri maailmanjärki, täydellinen elämä, jonka lapsia me kaikki olemme, ja sitä ihmistä pidetään epäilemättä sokeana, joka ei tätä ymmärrä ja usko. Materialismi ja ateismi on silloin yhtä alhaista kuin meidän päivinämme sivistymätön raakuus. Entä tiede? Se on ihmeellisesti menevä eteenpäin. Tiedemiehet eivät silloin enää keksi itselleen mikroskopeja ja suurennuslaseja tutkiakseen ylen pieniä ja silmälle näkymättömiä asioita vaan heillä tulee itsellään olemaan sellaisia astralisia kykyjä, että voivat tarkastaa minkälaisia luonnonilmiöitä tahansa. Niinpä jos he tahtovat tutkia kemiallista atomia, voivat he irrottaa sen ympäröivästä ilmasta, pitää sitä silmiensä edessä, suurentaa ja tarkastaa sitä kaikilta puolilta, niinkuin Teosofisessa Seurassa äsken ovat tehneet Mrs. Annie Besant ja Mr. C. W. Leadbeater. Nämä molemmat salatietelijät ovat julkaisseet kirjan nimeltä „Salatieteellinen Kemia“, jossa he kertovat minkälaisilta erilaisten aineitten atomit näyttävät kehittyneelle fyysiselle silmälle eli eetteris-astraliselle näölle. He ovat kirjassaan selittäneet asiaa ja laatineet kuvat kaikista atomeista ja laskeneet, kuinka paljon fyysisiä alkuatomeja on kussakin kemiallisessa „alkuaineessa“. He ovat tutkimuksissaan tavanneet useampia alkuaineita kuin tieteen tuntemat. He ovat huomanneet laskiessaan

silmällään fyysillisiä alkuatomeja kussakin alkuaineessa, että meidän tiedemiehemme paljaitten arviolaskujensa avulla ovat päässeet merkillisen likelle todellisia suhteita. Tämä on sangen mieltäkiinnittävä teos ja tulee varmaan herättämään paljon huomiota.²⁾

Tietysti kuudennen juurirodun tiedemiehet eivät rajota tutkimuksiaan ainoastaan kemiallisiin ja muihin fyysillisen maailman ilmiöihin, vaan ennen kaikkea he kai tulevat tekemään astralisia tutkimuksia ja tässä suuressa tuntemattomassa maassa olemaan jonkunlaisia löytöretkeilijöitä.

Ja kuinka ihanaksi taide silloin voi kehittyä, kuinka merkillisen korkeaksi, sekä kuvaamataiteet että musiikki, kun taiteilijat alkavat nähdä niitä muotoja ja värejä, joita on astralitasolla, ja kuulla niitä ääniä ja sointuja, joita näkymätön maailma on täynnä! Eivätkä taiteilijat ole ainoastaan astralisille vaikutuksille alttiita, niinkuin nerot aina ovat olleet, vaan heillä on suorastaan astralinen selvänäköisyys, ja he voivat kehittää älyruumiin herkkyyttä ja selvänäköisyyttä. Silloiset jumalsyntyiset säveltäjänerot saavat todellisuudessa istua jumalien jalkojen juuressa, kun nämä laulavat elämän symfonioja, he saavat kulkea jumalien seurassa ulkona avaruudessa, he saavat kuulla, miten tähdet soittavat ja laulavat tanssiensa auringon ympäri. Heidän sävellyksensä tulevat sisältämään mitä kummallisimpia ja rohkeimpia sopusointuja, mitä kaihoisimpia ja vienoimpia melodioja. Nyt jo voi musiikissa kuulla, että säveltäjän korvissa on kaikunut astralisia ääniä ja että hän on koettanut saada niitä fyysillisesti ilmi. Jos teillä on herkkä korva, olette voineet tämän huomata. Yksi ainoa torven ääni suuressa orkesteriharmoniassa voi vaikuttaa merkillisen repäisevästi. Wagner käyttää välistä tämmöisiä suorastaan astralisia „efektejä“ — kuitenkin meidän soittokoneemme ovat kuin lasten leluja niiden hienostuneiden soitannollisten välikappaleiden rinnalla, joita kuudennen juurirodun soittoniekalla tulee olemaan tarjolla.

Entä kuvaamataide. Sanat eivät riitä selittämään, minkälaiseksi tämäkin taide voi kehittyä. Sen vain voimme ymmärtää, että kun taiteilijat, maalaajat, kuvanveistäjät näkevät vielä ihanampia muotoja ja värejä kuin konsanaan nyt, niin he koettavat fyysillisellä tasolla esittää niitä tavalla, josta meillä ei ole aavistusta. Ihmeelliset väri- ja värivahdukset, kummalliset perspektiivit, muotojen vaihtuminen toisiinsa ja taas elävinä uudestisyntyminen — tämmöiset asiat kuuluvat taiteitten ulkonaisuuteen kauneudenkeinoihin. Mitä taas taiteen sisällistä puolta koskee, tullaan epäilemättä pitämään suurimmassa arvossa niitä taideteoksia, jotka ovat suorastaan syntyisin taiteilijan omasta mielikuvituksesta. Sitä taiteilijaa — ja sanokaamme samalla, sitä kirjailijaa, sitä runoilijaa — kunnioitetaan ja jumaloidaan, joka paljastaa ihmisille aavistamattomia näköaloja ja opettaa heitä silmäilemään niin syvälle elämän aineellisiin ilmiöihin, että he niistä vapautuvat ja nousevat niiden yli kauas ja korkealle.

Jos sitten luomme silmäyksen siihen, minkälaisiksi valtiolliset ja yhteiskunnalliset olot muodostuvat kuudennen juurirodun aikana, niin minusta näyttää, että yksi asia on silloin ainakin olevan mahdoton, nim. kansojen välinen sota. Ainoastaan kehittymätön ihminen, joka ei näe astralisia kauhuja, voi silloin murhata toisia, mutta valtiolliset olot välttämättä järjestyvät niin, että sota on mahdoton. Jolleivät he itse näkisikään edessään sodan kauhuja, voivat he katsella niitä vanhoja astralisia kuvia, joita on säilynyt sota-ajoilta luonnon muistissa. Niistä ihmiset voivat lukea, millaiset sodan kauhut ovat, millaista on, kun suuret joukot ihmissieluja yhtäkkiä syöstään vihan vimmassa ja kuolon kauhussa astralitasolle. Mahdotonta tulee myös olemaan mestata ihmistä, vaikka hän olisi tehnyt kuinka paljon paha tahansa, sillä ei suinkaan mestaamalla ole hänestä päästy. Nykyiset lainlaattajat eivät tiedä eivätkä usko, että ihminen olisi olemassa kuoleman jälkeen, vaikka ollaan siihen uskovinaan. Jos todella se tiedettäisiin, eipä silloin mestattaisi eikä käytäisi sotaa. Sillä jos murhaaja on vuorostaan murhattu, niin hän haudannut puolen vihassaan ja raivossaan tahtoo kostaa, kostaa yhteiskunnalle, joka ei hänen pahojen tekojensa vaikuttimia tuntenut, vaan tuomitsi kaavamaisesti, ja hänen kostonsa on siinä, että hän houkuttelee toisiakin ihmisiä murhaamaan. Joskus sellainen ihminen, joka on herkkä astralisille vaikutuksille, saattaa kuulla käskyn tappaa. Jos ihminen ei ole puhdas ja vahva ajatuksissaan ja itsenäinen, lujatahtoinen olento, voi hän joutua pahojen astralisten olentojen valtaan ja tulla „riivatuksi“, niinkuin sanotaan raamatussa. Sentähden sellaisia kauheita asioita,

²⁾ **Occult Chemistry by Annie Besant and C. W. Leadbeater. Theos. Publ. Society. London and Benares 1908.**

joita vielä nyt tehdään „Jumalan nimessä“ ja lain ja oikeuden varjon alla, tullaan huolellisesti välttämään tulevaisuuden yhteiskunnissa.

Muuan yhteiskunnallinen seikka tulee minun ymmärtääkseni olemaan sangen merkillepantava tässä uudessa sivistyksessä, nim. se, että kansat silloin ovat vapautuneet siitä sorrosta ja sekasorrosta, mikä meidän ajallemme vielä on kuvaavaa. Silloin ei kuka tahansa voi valtiota hallita eivätkä suuret joukot voi hallita, eivät tyhmit, itsekkäät, kehittymättömät ihmiset. Nykyaikana me elämme sellaisessa avuttomuuden tilassa, että yhteiskunnassamme voi ylhäisillä sijoilla istua verrattain kehittymättömiä ihmisyksilöitä. Alhaalla taas käskijöitä tottelemassa saattaa olla ihmissieluja, jotka todellisuudessa ovat opettajia ja mahtavia kuninkaita niihin orjaluonteisiin verraten, jotka pöyhkeilevät korkeilla istuimilla. Tämä ei tulevaisuudessa enää ole mahdollista, sillä kun aina astralisesti nähdään, millaiset ihmiset ovat, niin aina tiedetään valita viisaat johtajiksi. Tulevaisuudessa mielellään totellaan kuningasta, joka on viisas, ei puhuta kansanvallasta, ei enemmistövallasta, koska ollaan tilaisuudessa saamaan todellisia johtajia, viisaita, jotka voivat muiden oloja järjestää. Astralisesti nähdään, kuka on kuningas, sillä hänellä on päässään kruunu. Jos hän on kehittynyt olento, jos hän on johtajaihminen, ei tarvita metallikruunua hänen päänsä koristukseksi, sillä hänen aurassaan näkyvä kruunu ilmaisee hänen asemansa. Yhteiskuntaolot tulevat yleensä niin järjestetyiksi, että jokainen ihminen joutuu oikealle paikalleen. Ainoastaan kehittyneet ihmiset, selvänäköiset, viisaat pääsevät opettajiksi. He tarkastavat jokaista nuorukaista, mitä mahdollisuuksia hänellä on hyvään ja pahaan. Sitten koetetaan saada pahat siemenet tukahutetuiksi ja hyvät kukoistamaan, että hän kelpaisi siihen työhön, joka on hänelle ominaista. Jokainen sielu tulee siten oikeaan asemaan, eikä kukaan ihminen voi tavoitella suurempaa valtaa ja kunniaa kuin mitä hän sisässään ansaitsee. Pian nähdään aurasta, onko hänessä itsekkäitä pyyteitä, ja muut voivat häntä karttaa ja näyttää, mikä paikka hänelle sopii. Sangen suuri yhteiskunnallinen pulma tulee täten ratkaistuksi ja mahdollisimman onnellinen yhteiselämä ihmisten kesken taatuksi.

Kaikkea tätä silmälläpitäen täytyy meidän tunnustaa, että vaikkei kuudennen juurirodun ihmiskunta läheskään ole „täydellinen“, ei läheskään sellainen, joksi se vielä tulevaisuuksien tulevaisuudessa kehittyä, on kuitenkin silloin ihmiskunnan elämä oleva aivan kuin paratiisi verrattuna nykyisiin oloihin. Ja se, joka tämän uskoo ja ymmärtää ja on vakuutettu siitä, että näin totisesti tulee olemaan, hän voi olla rauhallinen, hän voi antaa anteeksi Jumalalle, Elämälle, ihmiskunnalle, että nykyään vielä olemme niin kehittymättömiä, sillä hän näkee, mitä ihania mahdollisuuksia on ihmiskunnan edessä.

Tulevaisuuden ihminen.

Olen täällä puhunut kuudennen alarodun tulevasta uskonnosta ja kaukaisemman tulevaisuuden, kuudennen juurirodun sivistyksestä. Täydentääkseni esitystäni tahtoisin tänään puhua vähän kuudennen alarodun ja myös kuudennen juurirodun ihmisistä. Tahdon puhua itse ihmisistä, ihmisyksilöistä, ja niissä huomattavista erikoispiirteistä. Mieleeni kuvastuu kaksi asiaa, joista toinen koskee lähimmän ihmiskunnan ja toinen kaukaisemman ihmisiä, kaksi asiaa, jotka silloin tulevat toteutumaan ja joista meillä voi olla oppia nykyisessäkkin elämässämme.

Kun ajattelen tulevia aikoja ja sitä sivistystä joka silloin maan päällä kukoistaa, kuvastuu aina silmäni eteen pari merkittävää kohtaa siinä uudessa sivistyksessä, joka on saava alkunsa Pohjois-Amerikassa ja sieltä vähitellen leviävä ympäri maailman samalla tavalla kuin viidennen alarodun vaikutus on levinnyt yli koko sivistyneen maailman.

Kuudennen alarodun sivistys tulee suuresti eroamaan nykyisestä, ja koko se henki, joka siinä sivistyksessä ja yhteiskunnassa vallitsee, on oleva toisenlainen kuin nykyinen. Jos katsomme nykyistä

yhteiskuntaamme, huomaamme, kuinka ihmiset tässä ovat jaettuina eri luokkiin, kuinka luokkarajat kaikesta huolimatta ovat sangen selvät, kuinka vaikeata on yhdestä luokasta siirtyä toiseen. Me olemme kyllä koettaneet ja koetamme saada aikaan jonkinmoista yhdistymistä, mutta yhä on ero alaluokkalaisten ja yläluokkalaisten välillä suuri ja ihmisille ei ole annettu näissä yhteiskunnissa kaikkea sitä mahdollisuutta elämään kuin he sisässään tahtoisivat ja toivoisivat. Ulkonaiset olot rajoittavat ja estävät ihmisiä. Kuinka moni nerokas ihminen kuihtuu nälkään tai kärsii kaikenmoisissa vaikeissa oloissa. Ei hän saa kehittää sitä sisäistä neroa, mikä hänellä on, ei se voi puhjeta esiin, sillä ympäröivät olosuhteet ovat estämässä. Kuinka moni ihminen taas, joka on sangen vähillä luonnonlahjoilla varustettu, nostetaan yhteiskunnan hartioille, hoidetaan ja hemmotellaan! Hänelle annetaan kaikenlaisia tilaisuuksia, joita hän ei kuitenkaan voi hyväkseen käyttää. Tämä riippuu tietysti yksilön karmasta, mutta se ei lainkaan puolusta meidän olojamme nurjuutta ja vääryyttä.

Nyt minun ymmärtääkseni olot tulevat olemaan toisenlaisia jo kuudennen alarodun yhteiskunnassa. Siellä ei tule vallitsemaan tällaista eroa yhteiskuntaluokkien välillä, ei sellaista järjestystä, ettei ihmisillä ole mahdollisuutta toteuttaa mitä he sisäisesti tahtoisivat. En osaa yksityiskohtaisesti nähdä, millä tavalla elämä tulee olemaan järjestetty, mutta kun henkeni silmällä katselen sitä tulevaa yhteiskuntaa, näen, että vaikka ihmiset ovat erotetut eri ryhmiin työnsä mukaan, ei kuitenkaan ole minkäänlaisia luokkia ja luokkarajoja, vaan kaikki ovat ihmisiä, kaikki juuri ihmisyyden uskonnon mukaan ovat syntyneet ihmisiksi. Jokainen yksilö on yhdenarvoinen. Jokainen ihminen on veli. Veljeys ei ole ihanteellisesti toteutettu, ihmiskunta ei vielä ole tullut täydelliseksi. Eivät ihmiset ole Mestareita, jotka kaikkia osaisivat rakastaa. Ihmiset ovat jokseenkin samanlaatuisia kuin nytkin, mutta olot ovat muuttuneet, niin ettei ole rajoja heidän välillään, vaan kaikki yksilöt tuntevat itsensä ihmisiksi, tasa-arvoisiksi, yhdenvertaisiksi.

Jokaiselle ihmiselle annetaan se mahdollisuus mennä eteenpäin, nousta ja kehittyä, minkä yhteiskunta yleensä voi antaa. Siellä minun käsittääkseni, ottaaksemme aineellisen esimerkin, ei kukaan voi syntyä rikkaana. Siellä tulee kyllä olemaan rikkaita ja köyhiä, mutta vapaus vallitsee toisenlainen kun nyt. Taloudelliset olot eivät pakota. Kukaan ei synny rikkaaksi, kukaan ei liioin köyhäksi, kukaan ei jää kasvatusta vaille, vaan jokainen saa valtiolta sen kasvatuksen, johon hän osottaa itsellään olevan synnynnäisiä taipumuksia. Ulkonaisten olojen erinkaltaisuus riippuu siitä, että toinen on yritteliäämpi kuin toinen ja panee enemmän arvoa rikkaudelle kuin toinen. Jokainen syntyy ihmisenä ja hänellä on samat mahdollisuudet edessään, mutta niiden toteutuminen riippuu hänestä itsestään. Kaikkia ihmisiä opetetaan pienestä asti siihen, että heidän pitää itse rakentaa oma elämänsä ja tehdä siitä mitä siitä tulla voi. „Teidän pitää nousta oman kohtalonne herroiksi“, sanotaan, „ja kehittää itseänne oman elämänne rakentajiksi“. Yksilöt eivät voi turvautua ulkonaisiin oloihin, niinkuin nyt tekevät. Jos he ovat laiskoja, eivät menesty. Jos ovat ahkeria ja tekevät työtä, niin he saavuttavat sen, mihin pyrkivät, sillä yhteiskuntaolot eivät pane esteitä yksityiselle yritteliäisyydelle. Hyvien tulosten aikaansaamiseksi vaikuttaa myös se uskonnollinen kasvatusta, joka ihmisille annetaan. Ja tämän yhteydessä tahdon erittäin huomauttaa siitä käytännöllisestä elämäntähtäyksestä, jota uskonnossa tullaan opettamaan. Se elämäntähtäys kuuluu nim. näin: „Ihminen, sinä olet vapaa olento, Jumalan luoma, Jumalasta syntynyt, ja sinun tehtäväsi on tuoda esiin mitä Jumalan salaisuuksia sinun sisässäsi piilee, ei sellaisina kuin ne voivat esiintyä muissa, vaan omalla, sinun yksilöllisyydellesi ominaisella tavalla. Ole oma itsesi loukkaamatta toisia. Totuus ja rehellisyys on korkein hyve. Ole rehellinen omalle itsellesi, älä ole sokkosilla Jumalasi kanssa, älä koeta piiloutua hänen kasvojensa edestä, älä pelkää, että hän on tyranni, älä ajattele, että hän istuu taivaassa ja rankaisee syntiäsi, että hän on olento, joka tarkoin punnitsee, mitä sinussa on hyvää, mitä pahaa, ja jonka tehtävä on katsoa, että paha tulee oikealla tavalla rangaistuksi. Vaan tiedä: Jumala on se Elämän Henki, se suuri salaisuus, joka on elämän takana, ja sinä olet siitä syntynyt, ja kun olet siitä syntynyt ja olet rehellinen Jumalan edessä, niin näytä Jumalalle, mitä sinussa on hyvää ja mitä pahaa, sillä Jumalan edessä ei ole olemassa hyvän ja pahan erotus vaan sinun omissa tajunnassasi. Jumalan edessä on vain yksi ainoa elämä, joka etsii ilmennystään, ja sentähden ole rehellinen Jumalan edessä.“

Silmiinpistäväenä ja mahtavana omaisuutena tulevaisuuden ihmisessä on oleva usko. Uskoa ei ole ihmisillä paljoa ollut tähän saakka. Ihmiset ovat uskoneet pahaan, mutta he eivät ole uskoneet hyvään.

Tulevaisuudessa heitä kasvatetaan uskomaan hyvään, Elämään, Jumalaan, elämän voimaan ja henkeen ja siihen, että ennenkuin mihinkään voi kehittyä, täytyy ilmaista itsensä, seistä Jumalan edessä sellaisena kuin on. Ja ihmiselle opetetaan ja neuvotaan: „Kun sinä huomaat, että sisäsi on haluja ja taipumuksia sellaiseen, joka itsesi mielestä on ihanaa ja kaunista ja joka, jos sen saavuttaisit, tekisi sinut äärettömän onnelliseksi, kun huomaat sielussasi tällaisia unelmia ihanaudesta, joka sinua voisi tyydyttää, onnesta, joka juuri olisi sinua varten, niin tiedä, oi ihminen, että sinun tehtäväsi on sanoa itsellesi ja muille: tällainen minä olen ja tällaista minä tahdon. Niin on tehtäväsi Jumalan edessä seistä ja sanoa. Ja tiedä, ihminen, että elämän salaisuus on, että sinun pitää saavuttaa mitä tahdot. Jos olet tahtonut sellaista, jota ei Jumala tahdo, niin elämä sen sinulle näyttää, mutta älä edeltäkäs pelkää, että joudut rangaistuksen alaiseksi, koska sinulla muka on syntisiä taipumuksia, vaan ajattele: „minä menen vaikka helvettiin, mutta tahdon nähdä, onko todella kaunista se, josta mieleni uneksii.“ Näin opetetaan ihmiselle tässä uudessa yhteiskunnassa ja huomauttaa, minkälainen pelastuksen sanoma tämä on verrattuna niihin uskontoihin ja kirkkoihin, jotka tähän saakka ovat ihmiselämää synkistäneet, yhtämittaa saarnaten ihmisen huonoudesta ja syntisyydestä, siitä, että hänen tahtonsa on pahasta, että Jumalan viha lepää hänen päällensä ja että hän on kadotukseen tuomittu. Näin ovat ainakin kristilliset kirkot opettaneet ja pitäneet ihmistä pimeydessä, kun eivät itse ole tunteneet sitä suurta pelastuksen sanomaa, jonka uusi uskonto on tuova, kun se on vapauttava ihmisen jumalallisen minän ja näyttävä, että juuri sitä, mikä hänen sisässään on kauneinta ja hienointa, tulee hänen noudattaa ja totella.

Tämä on nyt vielä salaisuus. Monet ihmiset ovat osanneet elää sen mukaan, muutamat ihmissielut ovat aina sen ymmärtäneet. Mutta itsenäisyys ja vapaus tulee yleiseksi ohjeeksi vasta uuden ajan ihmisessä ja uuden ajan uskonnossa. Silloin vasta uskalletaan vakavasti opettaa ihmiselle, että jos hän on kyllin rohkea itse arvostellakseen, mitä hänelle on hyvää, mitä pahaa, niin hän varmasti saavuttaa mitä tahtoo. Tähän saakka on aina opetettu ihmisiä luopumaan unelmista ja haaveiluista. Jos joku on ajatellut: „kunpa minulla olisi ihana asunto, kauniit huonekalut, paljon tauluja, kuinka onnellinen silloin olisin“; niin uskonto on sanonut: „sinä haluat synnillisiä asioita, sellaisia, joista Jumala tuomitsee sinut kärsimään, sillä sinun pitää tyytyä siihen, mikä sinulla on“, ja maailma on puolestaan estänyt ihmistä tätä kaikkea itselleen hankkimasta. Niin ei tule olemaan uudessa yhteiskunnassa. Siellä sanotaan: „Jos sinulla on sellainen sisäinen halu, niin tiedä: tehtäväsi on juuri luoda ulkonaainen ympäristö sen mukaiseksi.“ Kyllä ihminen todellisuudessa nytkin koettaa elää tämän säännön mukaan, mutta kuinka moni siinä pyrkimyksessä todella onnistuu? Tulevaisuudessa opetetaan kaikille pienestä pitäen, että elämä on rakennettava sellaiseksi, kuin itse sisimmässään toivoo, sillä yhteiskuntaolot eivät pane estettä ja itse uskonto antaa ihmiselle voimaa. Silloin ei puhuta synnistä niinkuin nyt, vaan sanotaan: „ota ja koeta ja tiedä vain, että ilmaiseksi et saa mitään. Laita, hanki itsellesi mitä tahdot.“

Tämä uusi evankeliumi tulee epäilemättä ihmisiä suurenmoisella tavalla vapauttamaan. Minä en sano, että antamani kuvaus on täydellisin ja viimeisin päämaali, johon me ihmiset joudumme, mutta se on vapautus, jota me nykyisen kulttuurin ihmiset tarvitsemme. Meidän täytyy päästä siitä painajaisesta, joka on painanut leimansa meidän kulttuuriimme, synnistä ja pahasta, ja meidän käsityksemme pahasta on muuttuva toisenlaiseksi. Paha on väkivalta, jota tehdään toiselle, paha on valhe, petos ja vääryys, paha on epärehellisyys, paha on väriä keinojen käyttäminen. Itselleen saa ihminen tahtoa mitä hän haluaa, mutta ei väärillä, ei valheellisilla, ei petollisilla keinoilla. Katsokaa, kuinka nyt tehdään. Jos joku tahtoo tulla rikkaaksi, täytyy hänen varastaa, pettää, jollakin tapaa vetää nenästä muita ihmisiä, käydä koukkuteitä, koska hän tietää, ettei muuten saavuta toivomaansa, sillä koko yhteiskunta on häntä vastassa. Harvat ovat ne, jotka voivat kulkea suoraan eteenpäin ja kuitenkin jotain saavuttaa näissä yhteiskunnissa. Tietysti useimmat ihmiset ovat hyviä ja rehellisiä ihmisiä, jotka eivät tahtoisi käyttää väriä keinoja eivätkä käytäkään, mutta jokainen heistä tunnustaa itselleen, että hän on niin vähän saavuttanut siitä, mitä olisi tahtonut. Niin ei tule olemaan uudessa yhteiskunnassa, vaan siellä annetaan jokaiselle tilaisuus käydä omia teitään, avata uusia uria, häntä rohkaistaan ja kunnioitetaan, ja hänen saavutuksensa riippuu hänen ponnistuksistaan.

Minun ymmärtääkseni tämä tulee olemaan suuri pelastuksen sanoma, sillä vaikka uskonto silloinkin tulee puhumaan pahasta ja varottamaan ihmistä niistä kuluista ja kivistä, joita on elämän tien varrella, on

sen esitys pahasta oleva niin yksinkertaista ja selvää laatua, että jokainen sen ymmärtää. Pahan käsite sisältyy pahuuteen ja ilkeyteen toisia kohtaan ja sisäisesti oman ihanteensa, oman työnsä, oman tietonsa peittämiseen, mutta mitään ei opeteta rankaisevasta mystillisestä Jumalasta, jota pitää pelätä. Karman lakiin viitataan, siihen nojaututaan. Karma opettaa ihmistä, luonto itse kostaa, kun ihminen erehtyy. Mutta kun hänen tahtonsa ja tarkoituksensa on hyvä, kun hän välttää vääriä keinoja, silloin päinvastoin jumalat ovat hänen puolellaan.

Vielä on kohta, joka koskee uutta juurirotua ja jota miettimällä voimme ymmärtää monta asiata, jotka nyt ovat hämääviä, ja se on yhteydessä ihmisen n. s. sukupuolielämän kanssa. En malta olla siitä parilla sanalla puhumatta. Sanon teille, mitä kangastaa silmiini kuudennen juurirodun ihmisistä. Kun katselen hengessäni, millaiset ihmiset ovat tuossa kaukaisessa tulevaisuudessa, niin hämmästyin yhdestä asiasta, siitä, että he ovat aivan toisenlaisia sukupuolielämän suhteen. Aivan toisenlaisia kuin meikäläiset. Selvästi näkyy, että he eivät ole jaettuja kahteen sukupuoleen, vaan jokainen on fyysillisesti täydellinen ihminen. Syystä sanotaan, että nykyinen ihminen on kahtia jaettu. Nainen yksin ei ole täydellinen eikä mies, yhdessä he muodostavat kokonaisuuden. Nainen kaipaa miestä, mies kaipaa naista.

Mutta merkillinen muutos on tapahtunut kuudennessa juurirodussa. Siellä ei ole miehiä eikä naisia, minä en tiedä, mitenkä heitä pitäisi kutsua, hermafroditeiksi, androgyneiksi vai miksi, — he ovat ihmisiä, jotka ovat itsessään täysinäisiä sukupuolisesti, jotka eivät tarvitse toista ihmistä sukupuolisesti. Me ymmärrämme tämän, jos Salaisen Opin silmällä katselemme ihmiskunnan historiaa, sillä sen mukaan nykyinen ihmiskunta kaksine sukupuolineen on syntynyt määrättyinä historiallisena aikana, — noin 18 miljoonaa vuotta sitten, niinkuin Salaisessa Opissa sanotaan. Sitä ennen ihmiset olivat kaksineuvoisia ja vielä sitä ennen sukupuoleettomia, mutta silloin tapahtui jako kahteen sukupuoleen. Psykologisesti tämän ymmärrämme, jos tutkimme ihmistä yksilönä, sillä sisimmässään hän on sukupuoleton henki, minätajunta, joka on sukupuolia vailla. Ihminen sinään ei voi sanoa olevansa mies tai nainen, hän on vain tajuinen olento, ajatteleva ja tunteva minä. Mutta jos ihminen jatkaa itsensä tutkimista, siirtyen ulommaksi ja samalla lähemmäksi tavallista persoonallisuuttaan, niin hän huomaa olevansa joko mies tai nainen, mutta samalla ymmärtävänsä vastakkaista sukupuolta. Nykyinen ihmiskunta on sillä kehitystasella, että ainakin useimpien ihmisten pitäisi voida tällä tavalla tutkia itseään ja ymmärtää toisiaan, mies naista, nainen miestä. Voimmehan kirjallisuudessa huomata, kuinka esim. mieskirjailijat kykenevät selvästi kuvaamaan mitä naisen sielussa liikkuu. Mistä tämä johtuu? Ihmisellä on sisällään mahdollisuudet molempiin sukupuoliin.

Ihminen on sielussaan kaksisukuinen olento, vaikka ulkonaisessa persoonallisuudessa toinen sukupuoli on kehittynyt. Tämä psykologinen tosiasia on niiden muutosten takana, jotka ihmiskunnan historiassa tapahtuvat. Me tiedämme ettei ihmissielu aina ole puettu samaan sukupuoleen, vaan että se käytettyään monen elämän aikana toista sukupuolta ruumiillisessa ilmennyksessään alottaa uuden sarjan toisessa sukupuoleessa, kehittääkseen itsessään vastakkaisia ominaisuuksia. Sentähden ihmiskunnan sielullinen kaksineuvoisuus kuudennessa juurirodussa perustuu siihen tosiseikkaan, että ihmisiin on ennättänyt kehittyä molempain sukupuolten ominaisuuksia samassa yksilössä, ja tämä on se kehitys, jota kohti kuljemme. Ja vaikka tämä normaalisenä, puhtaana, terveenä ilmiönä tulee esiintymään vasta kaukaisessa tulevaisuudessa, jolloin ruumiskin ulkonaisesti on muuttunut, niin voimme jo kuudennessa alarodussa pitkin matkaa nähdä yhä enemmän esimerkkejä siitä, että inhimillinen sukupuolisuus tulee sängen häilyväksi käsitteeksi. On kyllä ihmisiä, jotka koettavat puolustaa sukupuolia sinään, jotka suurella voimalla esiintyvät ja väittävät, että meidän täytyy olla eheitä miehiä ja eheitä naisia, mutta luonto itse on kehittävä toisenlaisia ihmisiä, miehessä on kehittyvä naisen tunteellisuus, naisessa miehen ajatuskyky. Siten sukupuolet kehittyvät toisiaan kohti ja valmistavat lopullista yhteensulautumista. Lähimmässä tulevaisuudessa huomataan myös yhä enemmän ja enemmän kaikenlaisia sairaloisia ilmiöitä eli sellaisia, joita nyt kutsutaan sairaloisiksi. Niitä nähdään nyt jo. Tarkotan, että miehet ja naiset tuntevat sukupuolista vetovoimaa samaan sukupuoleen. Tämä on ilmiö, jota paljon tutkitaan nykyään, sillä se on ilmiö, joka luonnon sisästä puhkeaa esiin. Syntyy ihmisiä, joilla on ihan merkillinen taipumus lempimään, rakastamaan omaa sukupuoltaan. Tämä on sängen hämmästyttävä ilmiö lääkäreiden ja psykiatrien mielestä. He koettavat tutkia sitä ja miettiä mikä syy sen takana on. Me tiedämme sen perustuvan ihmisen luonnolliseen kaksisukuisuuteen, ja sen tavallisuuden

tätä nykyä ja vastedes riippuvan siitä, että me elämme ylimenoajassa, jolloin uusi juurirotu on tuova maan päälle aivan uudenlaisia ihmisiä. Siinä tulevaisuuden yhteiskunnassa tullaan ihmisille opettamaan juuri näitä sukupuolielämää koskevia totuuksia ja opettamaan toisella lailla kuin nyt. Tähän saakka on pelätty ja syrjäytetty näitä asioita, ja siitä on ollut seurauksena, että melkein kaikilla ihmisillä on joko melkein liian kiihottunut tai liian heikko sukupuolielämä. Verrattain harva ihminen on aivan luonnollinen, aivan puhdas. Kiihottunut sukupuolinen mielikuvitus on kukaties saanut aikaan enemmän rikoksia kuin mikään muu inhimillinen heikkous. Toiselta puolen on tietämättömyys, raakuus ja ahdasmielisyys tällä alalla aiheuttanut enemmän onnettomuutta, enemmän vainoa, enemmän kärsimyksiä kuin moni luuleekaan. Kuinka lohduttavaa uskoa, että kuljemme kohti valoisampaa tulevaisuutta!

Se läksy, jonka sukupuolielämä opettaa, on rakkauden läksy. Se pakottaa ihmisiä rakastamaan toisiaan, tuntemaan hellyyttä toisiaan kohtaan. Mistä muuten olisivat nämä tunteet syntyneet, ellei sukuvietin avulla, sen kautta että ihmiset aivan kuin ulkonaisen voiman pakosta ovat rakastaneet ja rakkaudessaan ovat oppineet kärsimään, mielellään kärsimään armaansa, omaistensa puolesta? Sukuvietissä piilee kuitenkin vielä suurempia voimia ja salaisuuksia, kuin mitä tässä rakkaudessa tulee ilmi. Sukuvietti on laki, on luonnon luova voima. Ihmissuvun jatkaminen tapahtuu nyt itsetiedottomasti, luonnon pakosta, ihmisen sisässä asuvasta himosta, mutta sukupuolisen voiman salaisuus on, että ihmisen täytyy sekin voittaa, oppia sitä hallitsemaan, niin että siitä tulee luova kyky, jota hän itsetietoisesti voi pidellä. Kun hän on oppinut tämän läksyn ja tämän salaisuuden, on hän saanut käsiinsä yhden luonnon suurimmista voimista. Nykyinen ihmiskunta ei osaa luoda, mutta kuudennen juurirodun ihmiset ovat oppineet sitä tekemään, sillä he ovat oppineet rakastamaan. Millä tavalla heidän sukunsa jatkaminen tapahtuu, siitä ei kannata spekuloida, luonto tietää keinot silloin niinkuin se on tietänyt ennen. Meidän on vain pidettävä mielessä, mitä tietä pitkin ihmiskunta saattaa jouduttaa kehitystään, vapautua turhista kärsimyksistä ja turmiollisesta tietämättömyydestä sekä nopeasti oppia sen läksyn, jota luonto nyt sille opettelee.

